

ต่อมาเมื่อมีเรือสำเภาใหญ่แล่นผ่านมาทางเกาะนี้ ลูกเรือในเรือสำเภาทุกคน ได้ยินเสียงผู้หญิงเรียกจากเกาะเหียง ส่วนนายสำเภาใหญ่ไม่ได้ยิน ลูกเรือจึงได้บอกกับ นายสำเภาใหญ่แต่นายสำเภาใหญ่กลับไม่สนใจ ลูกเรือจึงเอาเรือเล็กเข้าไปรับขึ้นมาใน เรือสำเภาใหญ่ด้วย และเอื่อยก็ได้เป็นเมียของนายสำเภาใหญ่ในเวลาต่อมา

เมื่อ ตาโส กับยายสา ได้ข่าวลูกสาว จึงได้เตรียมตัวเข้ามาไปรับลูก เมื่อเรือมา เข้าฝั่งที่คุชูด จึงไปเรียกลูกและลูกไม่สนใจเนื่องจากโกรธว่าทิ้งลูกไว้ที่เกาะเหียง ส่วนฝ่าย ของนายเรือสำเภาใหญ่เป็นสามีของเอื่อย แต่เอื่อยกลับบอกว่าตาโสกับยายสาไม่ใช่ พ่อกับแม่ของเธอ กลับบอกไปว่าพ่อกับแม่ของเธอเป็นเศรษฐี เมื่อพ่อกับแม่จะเข้าไปหา จึงได้ยินเอื่อยพูดกับนายสำเภาเรือว่าไม่ใช่พ่อกับแม่และไม่ยอมรับ หลังจากนั้นตาโสกับ ยายสา ได้พูดขึ้นมาว่า **“ไอ้ลูกเนรคุณ ถ้ามิงไม่รับว่ากูเป็นพ่อกับแม่ ขอให้เรือแตกใน มหาสมุทร”** และแล้วเรือสำเภาใหญ่ลำนั้นได้แตกและล่มลงในทะเล กลายเป็นเกาะเข็ม เกาะร้านไก่ และเกาะปอย

ส่วนของข้าวเฒ่า ที่ตาโส-ยายสา ต้องการเอามาฝากลูกสาว และได้อธิษฐานแข่ง ลูกนั้น ได้เททิ้งลงหน้าวัดแหลมวังจึงได้กลายเป็นดินสอพอง สามารถใช้ในการรักษาแผล และเมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่ผ่านมาได้มีการขุดไปใช้ประโยชน์จนหมด

ตาโสกับยายสา รู้สึกเสียใจมาก ต้องการไปตายกับลูก จึงพายเรือไปล่มตายใกล้ๆ กัน จึงเรียกชื่อว่า เกาะตาโส-ยายสา ในเวลาต่อมาเรื่องราวนี้ได้กลายเป็นเรื่องเล่าให้ลูกหลาน ฟังต่อๆ กันมาเพื่อไม่ให้ลูกออกตัญญูต่อพ่อแม่

ส่วนเรื่องของการฝังทรัพย์สมบัตินั้น มีเรื่องเล่าถึงตาโสกับยายสาว่า ได้นำสมบัติ ไปฝังดิน โดยการขุดหลุมและใช้วิธีการถ่มน้ำลายให้กลายเป็นทะเล ข้าวสารให้กลายเป็นมดคัน ใช้ผ้าขาวม้าคาดเอวกลายเป็นงูตัวใหญ่เฝ้าหลุมสมบัตินี้ ซึ่งเรียกขานกันว่าเป็น **“สายแพง”** จากนั้นเมื่อมีคนมาขุดหลุมจึงได้เจองูตัวใหญ่ จึงได้พูดขึ้นว่าตาบอกว่าให้ผ้า นี้เป็นงูใหญ่งูตัวนั้นจึงได้กลับกลายเป็นผ้าเหมือนเดิม เมื่อขุดต่อเจอมดคันจึงบอกว่า ข้าวสารนี้ให้เป็นมดคัน และเมื่อขุดต่อไปเจอน้ำพุออกมา จึงพูดขึ้นว่าเป็นน้ำลายตา กับ ยายน้ำจึงหยุดและได้ทรัพย์สินในหลุมนั้นไป